

“ולמוות לא נתנני”. ר' איצ'ה
מאיר הלכגוט השבוע

כך חילצת נפשי

לחיים
ולא למוות
החזן העולמי
ר' איצ'ה
מאיר הלפגוט
מתאר את
החודש הנוראי
במחלקת חולי
הקורונה של
'מאונט-סיני'

לא עמדו בקצב.
בית החולים 'מאונט סיני'
במנהטן

זו תפילת 'טל' לא הייתה
לר' איצ'ה מאיר הלפגוט כבר
עשרות שנים.

שנים שהוא מתייצב בבוקר
יום טוב ראשון ושני של
חג הפסח, לפני ה'עמוד' המפואר של בית
הכנסת הגדול 'פארק-איסט' במנהטן.
ההיכל מלא מפה לפה. גם עזרת הנשים.
ידוענים מפורסמים, מאצולת ההון של
ארצות הברית היהודית, תופסים את
מקומות הכבוד, ממתינים ברגש לרגע הגדול.
מסביב, בחצי גורן, ניצבת מקהלת בית
הכנסת המפורסמת. ה'קוויאר'. כולם עם
טליתות מעוטות וקלסרי תווים, ובמרכז
שממול המנצח, ראס'ל גר, נותן את האות.
בבת אחת, החלל מתמלא במרבד קולות
בס בשלל גוונים. ומיד אחריהם קול הטנור
המתוק והאדיר של גדול החזנים בדורנו.
אחד הלחנים הכי מפורסמים ונוגים של
מלך החזנים האגדי ר' יוסלה רונבלט, הוא
על המילים "טל תן לרצות את ארצך".
סלסולים, פיתולים, עליות ומורדות כמו
שרק קאנטור-הלפגוט יודע לבצע. כך גם
לאורך כל תפילת מוסף, לרבות 'ברכת
כהנים' המפורסמת שהלפגוט מיטיב לבצע
באלבום.

אבל חג הפסח תש"פ נשתנה מכל
החגים. בית הכנסת סגור עד להודעה
החדשה. החזן המפורסם שוכב בביתו
שבבורו-פארק באפיסת כוחות, מחובר
למכשיר חמצן ומתאושש לאטו מנגיף
הקורונה שנדבק לריאות המפורסמות שלו
ותקף אותן בצורה חריפה במיוחד. השנה
אין חזנים ואין מקהלות. הוא, לבדו, עם
המחזור הקטן, לוחש לו ביחידות את מילות
התפילה, מכוון כוונות שונות לגמרי. מתחנן
לקצת טל של תחייה. "לברכה ולא לקללה;
לחיים ולא למוות".

אם מעריציו של חזן-הלפגוט, מדגישים
את העובדה שב'נוסח' שלו ניתן לשמוע את
פירוש המילים - הפעם כל מילה מצלצלת
בסימן קריאה. כשיהדות ארצות הברית
סופרת את מתיה, וכשעוד מאות מטובי
בניה מתגוללים בבתי חולים ומחוברים
למסכות חמצן, התחינה בוקעת מעומק
הלב: "טל וְשׁוֹבֵעַ מֵלֹא אֶסְמִינִי, הִקְעַת
תְּחִידֶשׁ יְמִינִי".

הלפגוט עצמו, למרות חולשתו הנוראה,
חש גם הכרת תודה ענקית. לפני חודש
הוא הובהל באמבולנס ל'מאונט-סיני',
אחד המרכזים הרפואיים הידועים במנהטן.
המצב לא היה פשוט בכלל. קריטי ממש.
והנה, התחולל לו נס פרטי. אחרי חודש
הוא מתרומם, חוזר הביתה ומתחיל לחזור

”כשאתה נלחם
על החיים,
מתאמץ על כל
נשימה, אין לך
זמן לחשוב על
קריירה וזמרה”
| יומיים אחרי
חג הפורים, גילה
החזן העולמי
ר' יצחק מאיר
הלפגוט שגם
הוא נדבק בנגיף
הקורונה ותוך
שעות אחדות
עשה אמבולנס
של 'הצלה'
את דרכו אל
ביתו | עכשיו,
אחרי שהורידו
ממנו את
מסכת החמצן,
הוא מבקש
להיות שליח
ציבור ולהודות
על הניסים
הגדולים שבתוך
החשכה. ויש לו
גם מסר נוקב
שכולנו צריכים
ללמוד לחיים |
מבשר טוב

ישראל א' גרובייס

צילומים: איציק רויטמן

לעצמו. בחסדי שמים.

ימים כתיקונם הוא לא מרבה להתראיין. גם ככה הסיקור התקשורתי סביבו עובר כל גבול, ולא פעם חוצה את גבולות הפרטיות שהוא מתעקש להציב. "אני לא טוב בדיבורים", הוא אומר לי השבוע. "יש לי ברוך השם מספיק חשיפה. אני מעדיף להתפלל, לשיר. בשביל הדיבורים יש אחרים טובים ממני. אתה יודע למה אני מתכוון", הוא רומז.

אבל השבוע, הוא חש צורך דחוף לדבר. "קיבלתי על עצמי שכל מי שישאל אותי על החדש הגדול שנעשה לי – אשיב לו ואספר. יש עניין לפרסם את חסדי השם ברבים. אודה השם... בפי ובתוך רבים אהללנו. אז הנה, בדרך כלל אני השליח ציבור. עכשיו, מבקש ר' איצ'ה מאיר, "תהיה אתה השליח שלי, תפרסם את החסדים, איך אנחנו אומרים בהלל כ'י הצלת נפשי ממוות... אתהלך לפני ד' בארצות החיים, האמנתי כי אדבר אני ענתי מאוד".

קדיש

אמא מסתכלת מלמעלה

לחובב חזנות מושבע, יש תחושה של החמצה כשהוא נדרש לתמלל את קולו המקסים של ר' איצ'ה מאיר לאותיות יבשות. הקול הדקיק הזה, שכל כך הרבה יהודים בגלובוס מזילים דמעה כשהוא נוסק לגבהים, משוחח אותי בחיבובת ישירה.

כן, בטח שהוא מכיר אותי. הוא לא רק קורא פה ושם את הכתבות, וכמובן "נהנה מאוד", הוא גם רוצה להזכיר לי שביום טוב ראשון של פסח "יש גם לכם יארצייט". כן, הוא זוכר את הפטירה של סבא, ר' יצחק גרובייס ז"ל, בעיצומו של ליל הסדר תשמ"א. "נו, גם סבא היה בעל תפילה מוצלח. אני זוכר את התפילות שלו. 'נוסח' נהדר שבקע מהלב".

אבל לא על זה באנו לדבר. אלא על סיפור נס הקורונה שאירע לו במהטון.

איך הכל התחיל? אני מבקש לברר. ההתחלה הייתה כמו של כל יהודי בעולם. שמועה מעורפלת על מגפה בסין. לא משהו שצריך לפחד ממנו. לאט-לאט זה הלך והתקרב. זה הגיע לאמריקה, לשכונות החרדיות. התחילו הגבלות על התפילות בציבור. "הרב של בית הכנסת שבו אני מתפלל בימי חול, הודיע שסוגרים את בית

הכנסת ועושים מניין בחוץ, בשטח הפתוח". בעוד שכולם חיפשו היתרים לחמוק מהתפילות הציבוריות, הלפגוט מוכרח היה להתפלל. למי שלא יודע, באחד עשר החדשים האחרונים משמש ר' איצ'ה מאיר הלפגוט כשליח ציבור שלוש פעמים בכל יום. "אני מתפלל ואומר קדיש על אימי עליה השלום".

האמא – זו שבשבועות האחרונים שמה משא בפה של אלפי מתפללים שהעתירו תפילות לרפואתו השלמה של יצחק מאיר בן חיה פסיה – נפטרה בדיוק לפני כשנה. "השבוע, ביום ב' באייר, יהיה היארצייט הראשון שלה", הוא אומר.

את הלוויה הוא זוכר היטב. בעיקר בגלל שהוא לא זכה להשתתף בה. "בארץ, הימים שלמחרת הפטירה הם ימי הזיכרון והעצמאות. היה חשש שתהיה הפרעה בקבורה, ולכן העדפתי שלא ימתינו לי.

באותה שעה שהאחים נפרדו מאימם, היה ר' יצחק מאיר במרומים, בטיסת אל-על. כן, גם בטיסה ההיא היו כמה יהודים טובים שביקשו להצטלם איתו וכמובן גם השחילו בחיך את הבקשה הקבועה עד לזרא – "נו, תן איזה קטע קטן". והוא, הלפגוט אופייני, חיך ושתק, מבלי להסגיר שלמעשה הוא נתון עכשיו באמצע לווייה של אמא.

מסתבר שיש גם אנשים טובים באמצע הדרך. "ישבתי על המטוס עם זוגתי, והלב כואב. במושב שלי, ישב יהודי טוב שהכיר אותי כנראה. הוא שמע על הסיפור שלי והחליט לעשות מעשה. מכיוון שאינני מבין בטכנולוגיה, אני לא יודע בדיוק לנקוב במדיה שהוא השתמש. אבל הוא הצליח ממקומו במטוס ליצור קשר עם צלם בארץ שדהר לבית הקברות עם מצלמה. ישבתי וצפיתי בשידור חי מרוחק. לפחות זה".

מלחמה על כל נשימה. הלפגוט מחובר למכשיר חמצן בביתו

אם לכל אָבֵל בעולם אסור לשיר ולרדת לפני התיבה, לחזן הלפגוט לא הייתה את הפריבילגיה הזאת. "אפילו עד ה'שלושים' לא הייתה לי מנוחה. הרבנים הורו לי שזאת עבודה לכל דבר. וכמו כל יהודי טוב, קמתי מהשבעה וחזרתי ל'עבודה'".

אבל על הקדיש הוא לא ויתר. עד הרגע האחרון. ירד לפני התיבה בכל בוקר צהריים וערב. גם אחרי שהקורונה החלה לתת בו את אותותיה. "היה לי קשה מאוד לדבר, להתפלל בקול. אז בימים האחרונים של ה'א חודש', נאלצתי להפסיד כמה תפילות, אבל על הקדיש לא ויתרתי. אם אני לא טועה, כנראה שהפסדתי רק שתיים-שלוש תפילות באמירת 'קדיש'".

לאמא יש ברוך השם ילדים רבים נוספים, אחים שלי. הם כיבדו אותה בדרכה האחרונה. אני הצטרפתי ליום הראשון של השבעה. ידעתי שזה הכבוד הכי גדול שלה, שלא תמתין לי".

אל דאגה. גם פרקי חזנות מרטיטים לא נעדרו מהלווייתה של אִם החזנים. כידוע, משפחת הלפגוט – בראשות האב, ר' דוב לאו"ט, כולם בעלי תפילה מפורסמים. האחים ר' בנימין (בני) ור' שמחה, מכהנים גם הם כחזנים בבתי כנסיות. האחרון, גם נפרד מהאם בשיר באדיש 'מאמא'לע' (-אמא'לה) שר' יצחק מאיר שר באלבומו 'מבשר טוב', ומיטיב לתאר את הקשר והגעגוע בין ילד לאימא.

אמא, ממקומה למעלה, סלחה לו. התפללה על בנה שנכנס לחודש הקשה בחייו. חודש של סכנת חיים חמורה.

הבט-משמים המלחמה על החיים

אתה יודע לספר מי בעצם הדביק אותך?
"יש לי בערך שבעה כיוונים להצביע עליהם", הוא אומר ומצטחק במרירות. "למרבה הצער, כאן בבורו פארק המגפה תקפה באחוזים הרבה יותר דרמטיים מאשר בכל מקום. למרות שבדרך כלל אני לא מרבה להתרועע, בכל זאת יומיים קודם לכן היה פורים. אנשים נכנסו ויצאו. רבים מהם אובחנו בימים שלאחר פורים כנשאים 'חיוביים' של הקורונה. תאורטית, כל אחד מהם יכול להיות זה שהדביק אותי. 'כידוע, העניין בקורונה, הוא שיש גם את אלו שעוברים את זה בצורה קלה יותר. ככל הנראה, אצלי כל המשפחה קיבלה את זה. כולם התלוננו על חולשה, על חום ועל כאבים, ובעיקר על איבוד של חוש הטעם והריח. היו כאלו – כמו אשתי למשל – שסבלו יותר, והיו שסבלו פחות. אבל זאת ההזדמנות שלי להזכיר במפורש לכל מי שקורא אותנו: קורונה זה סיפור ממש לא

פשוט. זה קשה. מאוד קשה".
את ראשית המחלה הוא הרגיש מיד אחרי פורים. "ב'שבת החודש' שאחרי פורים, כבר הבנתי שכנראה נדבקתי. התחלתי להרגיש חולשה נוראה וכאבים בכל מיני מקומות בגוף. גב ובעיקר ברגליים. השלב הבא כבר היה תחושה של סחרחורות מפחידות. ובכל הזמן הזה, מד החום מצביע על מספרים גבוהים. 40.1 בערכים ישראליים.
"בתחילה ניסיתי להילחם בחום. לקחתי משככי כאבים, ואכן החום יורד לכמה שעות, ואז שוב נוסק בחזרה".
כמו לחן טוב של קוסוביצקי...

"לא, זה לא מצחיק", הוא אומר. למחרת הוא יוצא למרפאה סמוכה, מבקש לעשות בדיקת קורונה. "כשהגיעו התוצאות, לא ממש הופתעתי. כמובן שהייתי 'חיובי'. אני וכמה מבני משפחתי".
השלב המפחיד באמת, הגיע אחרי שבוע: "אני מתחיל להרגיש קשיי נשימה. פשוט נלחם כדי לנשום. בשלב הזה אשתי מזמינה 'הצללה' הם באים, בודקים אותי ומבטלים את החששות. כל מה שיש להם להציע, שאשתדל לשנות הרבה. לא רק מים, אלא גם ויטמינים מיוחדים. הבן שלי רץ לקנות ארגז, ואני מתחיל לשתות.
"אבל זה לא עוזר. אני מנהל מלחמה על כל נשימה. פשוט כך. לא מצליח לישון ובקושי לדבר. משתעל ומנסה לנשום. שוב פעם מזמינים 'הצללה' ושוב פעם הם מבטלים את החשש".

כשאין ברירה, מתחילים להפעיל פרוטקציות. בין קהל מאזיניו של ר' איצ'ה מאיר, יש לא מעט אנשי הון ובעלי קשרים במנהטן. כמה מהם נרתמים. הבכיר שבהם, חזן המשנה ומנהל בית הכנסת ר' בני רוג'וז' מציק מפעיל את קשריו עם רופא ניו-יורקי בכיר מאוד. הרופא מתקשר ישירות אל בית משפחת הלפגוט. מבקש לדבר עם בעל הבית. "אני מנסה לדבר איתו", מספר ר' איצ'ה מאיר, "זה לא ממש הולך. אני חלש ובקושי יכול לנשום".

"אחרי כמה משפטים, הוא מבקש שאעביר את השפופרת לאשתי. הוא יורה קצרות: 'הרגע לבית חולים! באמבולנס! זה מצב קשה'".

האמבולנס של 'הצללה' מגיע בפעם השלישית. הפעם אין חכמות. הסירנות מייללות, האורות הכחולים-אדומים מהבהבים. דוהרים

ל'מאונט-סיני' המפורסם. אנשי הקשר של בית הכנסת 'פארק-איסט' נכנסים לפעולה. מתחילים להפעיל קשרים.

"אתה אולי לא מבין", הוא אומר, "אבל כשאני הגעתי לבית החולים, מערכת הרפואה המקומית לא עמדה בנטל. אנשים שכבו בחדר המיון יממות לפני שאיזשהו רופא הספיק אפילו להציץ עליהם. זאת קטסטרופה במלוא מובן המילה".

עם כל הכבוד לפרוטקציות, עדיין יש צורך להמתין שעה שלמה בחדר המיון. המשפחה עומדת אובדת עצות. "אתה פתאום מבין את דברי חז"ל 'על כל נשימה ונשימה – תהלל ק-ה'. אם ביום יום אתה נושם בקלילות, בלי להרגיש, כשאתה בחדר המיון וכל נשימה היא מלחמה, אתה פתאום מבין את החסד העצום שיש לנו. ריבוננו של עולם, רק תן לי לנשום, יותר מזה לא צריך".
אחרי שעה מגיע רופא אמריקאי. "עושים בדיקות דם ואז צילום חזה וריאות. אחרי עשרים דקות הרופאים יוצאים. יש להם תוצאות: מערכת הריאות, בשני הצדדים, מלאה בנגיף. דלקת חריפה. מעלים אותי למחלקה ואני מתחיל לקבל זריקות ותרופות".

וכמו בכל מה שקשור לר' איצ'ה מאיר הלפגוט, תוך דקות אחדות השמועה נפוצה בעולם. הסיפור שלו מטפס לכותרות בתקשורת החרדית והכללית. כולם מבקשים להתפלל על החזן הידוע. השם "יצחק מאיר בן חיה פסיה" רץ בכל מקום, יחד עם עוד אלפי שמות של יהודים שמתמודדים בימים האלה עם הנגיף.

מלא-רחמים

מה שרואים במסדרון

פחדת? היה לך חשש שאתה עומד לסיים ח"ו את החיים?

"אם לומר את האמת", אומר ר' יצחק מאיר הלפגוט, "לא הייתי במצב שהייתי מודע במאה אחוז למצבי. הייתי חלש ומוותש. עסקתי בהישרדות של הרגע הבא. לא ממש הייתי פנוי למחשבות ורגשות. אבל, כמובן, אדם חושב על הגורע ביותר. אנחנו, היהודים הפולנים", הוא מצטחק, "כולנו היפוכונדרים. כולנו חוששים. מה גם שהשמועות על האסונות מסביב, אימות ונוראות. בהחלט שהיה פחד".

את המצב של כוחות הרפואה בניו יורק, הוא מגדיר כקטסטרופה. "אין מקום להניח מיטה, אפילו לא בקצה המסדרון. הכל בתפוסה מלאה, בצורה הכי דחוסה שיש. הרופאים לא עומדים בקצב. רצים ממיטה למיטה. צריך להצדיע להם, אבל הם לא ממש מסתדרים. אפילו בתוך החדר דוחפים מיטה. אני הצלחתי לקבל מיטה בחדר, אבל

"עכשיו למדתי להעריך". הלפגוט, השבוע בביתו

לקראת יומא דהילולא ג' אייר

של הגה"ק המהרא"ל צינץ זי"ע

אמ"כ

עכשיו
ההזדמנות!

ההבטחה!

משלחת המכון תעתיר
בציון הקדוש בתפילה
ותחנונים לישועת כל
המשתתפים בהדפסת
ספריו.

הצטרפו לאלפים המעידים על ישועות
והצלחות בכל תחומי החיים בזכות ההבטחה
הפלאית בהדפסת ספרי מהרא"ל צינץ

חייגו עכשיו והצטרפו כשותפים קבועים בהדפסת ספרי הצדיק

08-864-89-89

מכון תפארת מהרא"ל צינץ ת.ד. 3498 אשדוד 77134 | פקס: 08-864-8686 | מייל: tzintz@tzintz.org
בנק פועלי אגודת ישראל - סניף 186 מס' חשבון 840092 / בנק הדואר מספר חשבון 2960191

יש המון כאב, אבל חייבים לזכור גם את הניסים. לוויה כאובה בבורד-פארק

בליל הסדר הראשון, הוא כבר חגג. "זכיתי לשבת עם הילדים ולספר ביציאת מצרים. זה היה נס פרטי שלי. פתאום אתה קורא מתוך ההגדה ויודע להעריך כל צליל שיוצא לך מהפה, כל הברה שעולה מהגרון ולא גורמת לך להשתעל, היא חסד". אילו נתן לנו לנשום ולדבר בנחת, דיין.

שליח ציבור

משפחת פארק-איסט

מי שחולף בשדרה השלישית, הא'פאר איסט סייד' של מנהטן, נתקל במבנה המרשים של בית הכנסת 'פארק-איסט'. אחד מבתי הכנסת היותר עתיקים בארצות הברית. נבנה לפני כמאה ושלושים שנה. הוא מרכז את האצולה האורתודוקסית של מנהטן בשנים האחרונות.

בפרסומים הרשמיים של בית הכנסת, הוא מתפאר במנהיג הרוחני שלו, הרב ארתור שניאור (אחד המשפיעים ביותר בארה"ב, לפי רשימת הדירוג של העיתון 'ניוזוויק'), ובעוזרו הרב בנימין גולדשמידט. ומעליהם ר' בני רוג'וז'ניצקי.

אולם, מי שייכנס למבואה המפוארת של ההיכל, ייתקל בתמונתו של קנטור הלפגוט, החזן הגוראי שנולד בבני ברק, והוא "אהוב ומוערך כאחד מקולות החזנות הגדולים והחשובים ביותר של המאה ה-21. הוא סוּחַף קהלים בכל רחבי העולם".

ומכאן לפירוט המורחב בפרסום של בית הכנסת (בתרגום חופשי מאנגלית):

"החזן הלפגוט נולד בתל אביב (כנראה שלפונסי בית הכנסת, 'תל אביב' מצטלצלת טוב יותר מבני ברק - יא"ג). מגיל חמש, לאחר ששמע את הקלטתו של משה קוסביצקי 'לעקביא בן מהללאל', ידע ר'

המשפחה והקרובים הם שהתמודדו עם זה. הם גם אלו שקיבלו את התמיכות מכל העולם. בין השאר, הם גם קיבלו שני מכתבי עידוד מרגשים מארץ ישראל מבני הרבי ה'פני מנחם': הגאון רבי יצחק דוד אלטר ואחיו רבי דניאל אלטר, כמו גם שיחות טלפון נרגשות מבני כ"ק מרן האדמו"ר שליט"א מגור, שביקשו לעודד ולקוות לטוב".

התפילות הועילו. ככה הוא משוכנע. "כשאני שומע כל כך הרבה יהודים שהתפללו עלי, זה מרגש. הם היו השליחי ציבור' שהעתירו בעדי. משמים האזינו להם. ואני בהחלט מודה להם". אט-אט הלך המצב והשתפר.

"המרכזים הרפואיים במנהטן, בימים אלו, הם ממש לא מקומות לשהות בהם. מיד כשהתחלתי להתאושש, הרצון שלי היה לעזוב". גם כאן נכנסו לתמונה כמה יהודים טובים, "שלחו אותי ל'מחלקה ביתית' חברה אמריקאית, שיכולה להפוך חדר בבית למרכז רפואי לכל דבר. מציידיים אותך בכל המכשירים והתרופות הנחוצות. כל המדדים והסטורציה. וכמובן מכשיר החמצן. ויש גם השגחה וקשר במעגל סגור. שלוש פעמים ביום מגיע איש רפואה, לבחון ולטעון.

"בערב יום טוב ראשון של פסח", הוא מספר בהתרגשות, "חגגתי את יציאתי מבית החולים הביתה. זו עוד לא הייתה גאולה שלמה. עדיין הייתי חלש ומחובר לחמצן, אבל הסכנה כבר חלפה. חשתי את השמחה ממלאת אותי. 'הודו לו ברכו שמו'.

"עדיין היו כאבים. גם חוש הטעם והריח אבד לגמרי. משהו הגיש לי כוס קפה עם שוקולד", הוא מזכר ומצטחק. "אמרתי שחבל על השוקולד, אני בין כה לא ארגיש את הטעם. אבל כשאתה נלחם על הנשימות, אתה לא חושב על טעם..."

גם הוא היה דחוס. בקושי מקום לשים תיק למרגלות המיטה.

"והמצב ב'מאונט-סיני' עוד יחסית טוב לפי מה ששמעתי ב'מיימונידיס' (-מרכז רפואי הממוקם בבורד-פארק. יא"ג) המצב הרבה יותר קשה. חולים שוכבים בלי אוכל ובלי עזרה. הצוות הרפואי לא עומד בקצב".

בסיפור שלך, הרי הזמנתם 'הצלה' כמה פעמים. אתה חושב שהם טעו בדיאגנוזה?
ניכר שאין לו חשק לדבר על זה. "תראה", הוא אומר לבסוף, "אני מעריך של אנשי 'הצלה' כאן בבורד-פארק. הם עושים עבודת קודש. אין להם רגע אחד פנוי. יום ולילה הם רצים פה מבית לבית. עוברים בין המיטות ומנסים לעזור. במובן מסוים הם מחרפים את נפשם, פשוטו כמשמעו, כי הם מסתכנים מאוד בהדבקה. אבל הם ממשיכים לפעול ולעבוד. חלקם נדבקו באמת. ויש כאלו שכבר יצאו מזה וכמובן חוזרים לעבוד.

"ככה שכמובן שאני מלא הערכה עצומה אליהם. אבל ברור שלפחות בשלבים הראשונים, היה שם חוסר ידע. סביר להניח שאם היו מביאים לי רופא כבר בפעם הראשונה שהזמנתי, הסיפור לא היה מסתבך עד כדי כך. לפי מה ששמעתי בעקבות המקרה שלי, ועוד כמה נוספים, הצוותים של 'הצלה' החלו לעלות לבתים ביחד עם רופאים. זה עשוי להציל חיים".

אבל אז, כשהוא הגיע לבית החולים, הוא די יצא מהתמונה. "ידידי, איש החסד' המסור ר' בני רוג'וז'ניצקי ממתפללי בית הכנסת 'איסט-פארק', לקח על עצמו את ניהול התיק הרפואי. אני אישית שקעתי במלחמה ותפילה על החיים שלי. בשלב זה (-תחילת שבוע זה. יא"ג) אני לא יכול עוד לספר לך מה היה מצבי, משום שעוד לא למדתי את התיק הרפואי של עצמי. בני

א גזונטער Zoomער

הצטרפו עכשיו לנתיב ותקבלו מגוון אפשרויות כשרות ללמידה וחיבור מרחוק.

רק בנתיב תוכלו לעבור את הקיץ בשלום, להמשיך ללמוד ולעבוד מהבית תוך שמירה על ההגנות הרוחניות של הבית והילדים. **סטיק אחד ואתם מחוברים, זמין, נייד ומוגן!**

בכפוף להוראות
משרד הבריאות.

למצטרפים עד ל"ג בעומר - שליח אישי עד הבית!

נתיב סינון מתקדם ואפקטיבי לעסקים ופרטיים שמשתמשים ברשת לצורך פרנסה הסינון המהודר ביותר והיחיד שנותר מענה אישי ואנושי ברוב שעות היממה.

טכנולוגיה
מהירה

בפיקוח וועדת
הרבנים

התאמה אישית
חכמה

הגנה כפולה
ובטוחה

*5365
WWW.ENATIV.COM

נתיב
פתרונות לתקשורת כשרה

אלפי יהודים ששורדים ונרפאים. אני חושב שצריך להיות שליח ציבור להודות בשמם".

אתה חושב שתוכל לשוב אל הבמה בקרוב?

"לפני הכל, תן לי להודות על החסד הגדול של חיי. עכשיו אפשר להתחיל לחשוב על חזונות. ואני ברוך השם חושב ששום דבר לא נפגע. משהו כבר הספיק לשאול אותי, האם אני מוכן לעשות 'ק-ל' מלא רחמים' לזכר נפטרי הקורונה? השבתי שאני מעדיף לעשות 'עוד יישמע' לזוגות הטריים שיתחתנו בחתונות בקרוב".

נראה שיש לו הרבה להשלים. "דק היום ראיתי את הילדים הנשואים שלי, שלא יכולתי לפגוש כמעט מפורים", הוא אומר. גם אל אביו, המתגורר בארץ, הוא מיהר להתקשר. "בימים כתיקונם, אין כמעט יום שאנו לא משוחחים. עכשיו היו שבועיים שלא יכולנו". ויש עוד רשימת אח"מים ארוכה שצריכים לחזור אליה.

"אבל ברוך השם", הוא אומר, "העיקר שחיים ובריאים".

קהילה משפחתית. בית הכנסת 'פארק-איסט' במנהטן

לסיום, יש עוד מסר שחשוב לו להעביר. "חוץ מזה שתחזרו ותדגיש לכולם את העניין של 'ונשמרתם' – שכבעל ניסיון אני יכול להעיד עד כמה זה מסוכן. זה באמת לא משחק".

אבל יותר מכל הוא רוצה להזכיר את החסדים.

אם יש משהו שאמור להיות מתורגל בנשימות ארוכות, הרי שזה ר' יצחק מאיר הלפגוט. החזן האגדי שמסוגל להשמיע צעקה ארוכה-ארוכה של כמעט דקה שלמה, מבלי להכחיל. אבל החודש האחרון, מבחינתו, היה לימוד חשוב מאוד. "להעריך כל נשימה ונשימה".

אני מנסה להתגרות בו: אתם, החזנים, הרי יודעים לנשום מהראש... יש לכם טכניקה של פלסט ('קאפ-שטימע', כמו שקוראים לזה באידיש) לא ניסית לנשום בטכניקה הזאת?

הוא מצטחק בהתרגשות. "אספר לך משהו ששמעתי מיהודי מבוגר. הוא סיפר לי שגם הוא סבל כמוני. אושפז בבית החולים בקשיי נשימה. שמו לו מסכת חמצן למשך יממה שלמה. בחסדי שמים גם הוא יצא מזה בחיים.

"כשהוא יצא, הרופא הגיש לו חשבונת של 5,000 דולר. היהודי הזה התבונן בחשבון ופרץ בבכי. הרופא נבון ומסה לומר שאפשר גם לשלם בתשלומים. אבל איש שיחי מיד הוציא המחאה ורשם לו. 'רופא יקר', הוא הסביר, 'לא חסר לי כסף. אבל ביממה האחרונה למדתי שיעור חשוב: יממה של חמצן שווה 5,000 דולר. עד היום חשבתי שזה בחינם. לא ידעתי להודות לבורא עולם. מעכשיו אדע יותר להעריך'. על כל נשימה ונשימה, נהלל".

את גרסאותיו לקלאסיקות המופלאות של רונבלט, קוסביצקי, קורטין, סירוטה והרשמן, כשהוא משיב את הקהל בחזרה לתור הזהב של החזנות".

בהמשך תוכלו לקרוא פירוט ארוך של כל דרכו של הלפגוט, מאז ישיבת 'שפת אמת' ועד הנה. כל תג בהמון הערצה.

"ביום הראשון של חול המועד", מסביר לי ר' איצ'ה מאיר, "עוד הייתי מחובר לחמצן. אבל בני משפחתי אמרו שכדאי שאעביר מסר של עידוד לבני הקהילה. הסרטתי את עצמי למשך שניות בודדות. אמרתי שאני מודה להם על התמיכה ועל התפילות, ואיחלתי גוט יום-טוב".

הלפגוט, כך מסתבר, הוא לא הטיפוס של הניו-מדיה. הוא עדיין מתפעל מרמת החשיפה. עוד לפני שהספיק לומר יוס'לה רונבלט, החלו להגיע דרישות שלום מכל העולם. כלי תקשורת פרסמו שוב ושוב את ההודעה המשמחת שהחזן יצא מכלל סכנה. "אשתי אומרת לי שהיא לא הייתה מסוגלת לעמוד בקצב. כל רגע טלפון. היא הייתה צריכה להעמיד שתי בנות שיענו לטלפונים..."

"אני מרגיש שגם כאן אני סוג של שליח ציבור. זה לא רק סיפור אישי שלי, קורה כאן משהו הרבה יותר גדול. אנחנו באמצע מאורע היסטורי. יהודים נפטרים מצד אחד. יש הרבה כאב. אבל יש גם חסדים גלויים. יש גם

יצחק מאיר מה תהיה קריאת חיי. בגיל שמונה בלבד הקליט החזן הלפגוט את עבודותיו הראשונות, ומאז לא דם קולו מתפילה.

"כשקיים את הקונצרט הראשון שלו, בגיל 23, תפס הלפגוט מיד את עולם החזנות בסערה, עם גרסאותיו העצמיות של שלוש קלאסיקות ידועות – 'ממקומך', 'טיהר רבי ישמעאל' של קורטין ועד הנה' של רונבלט. הקול המפואר והנשמח שהוא מפיק בחסד עליון, שבו את הבמה הבינלאומית מאז ועד היום.

"החזן הלפגוט משמש חזן אורח לקהילות ברחבי העולם – מניו יורק לביי'לינג, מדרום אפריקה לאיטליה, מרוסיה ועד אוסטרליה. הוא משורר

